

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9CoCsp/43/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115220722
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holíč
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2115220722.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holíč a členiek senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanému: H. R., nar. XX.XX.XXXX, D. XXX, o zaplatenie 236,64 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 14C/383/2015-51 zo dňa 28.01.2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **r u š í** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. nepriznal žalovanému náhradu trov konania.

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2 písm. f), j), k), § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1 a 2, § 488, § 489, § 491 ods. 1, § 657, § 658 ods. 1, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako aj procesnými ustanoveniami § 290, § 297 písm. b), § 251, § 255 ods. 1 a 2, § 262 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku.

3. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že Žalobca a žalovaný uzavreli zmluvu o pôžičke, ktorá má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 2 písm. d) ZoSÚ, na základe uzatvorenej zmluvy žalobca poskytol žalovanému spotrebiteľský úver vo výške 707,- eur a žalovaný sa zaviazal vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Nakoľko zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 1 ods. 2 a § 2 písm. d) ZoSÚ, musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ. Pristupujúc ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy, súd zistil, že zmluva neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. f) ZSÚ termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Lehota splatnosti je určená iba určením mesiaca a roku, čo nemožno považovať za súladné s vyššie citovaným ustanovením. Zmyslom § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Rovnako chýba v zmluve aj obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, a síce termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve sa uvádza len výška mesačnej splátky 50,16 eur bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň nebolo možné, aby si

veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. V zmluve chýba údaj o dni splatnosti jednotlivých splátok a o začiatku splácania úveru, keď je potrebné poukázať na to, že zmluva bola uzavretá v decembri 2010, úver bol splatný v 20-tich splátkach, pričom termín konečnej splatnosti bol určený v 10/2012, čo nepredstavuje 20 mesiacov, preto nie je jednoznačne zrejmé, kedy mal žalovaný začať úver splácať. Rovnako v zmluve chýba náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, a sice údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, keď tento údaj nie je uvedený zrozumiteľne, pretože nie je zrejmé, ktorý z viacerých uvádzaných údajov tomuto zodpovedá. Spotrebiteľský úver sa preto považuje v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného vyplýva, že žalobca nemá nárok na zaplatenie úroku z pôžičky, ani žiadnych poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy pôžičky po odrátaní plnenia zo strany žalovaného. Keďže žalovanému bola poskytnutá pôžička vo výške 707,- eur, pričom do doby podania žaloby uhradil sumu 848,64 eur je zrejmé, že žalobcovi zaplatil viac, ako bol jeho oprávnený nárok, tento už z predmetnej úverovej zmluvy teda nemal voči žalovanému žiadnu pohľadávku, preto súd žalobu žalobcu na zaplatenie sumy 236,64 eur spolu s úrokom z omeškania, ktorý bol rovnako uplatnený nedôvodne, vo výroku I. zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá, z čoho vyplýva hrubý úspech žalovaného 100% a hrubý úspech žalobcu 0%, a teda konečný čistý úspech žalovaného je 100% (100% - 0%). To v konečnom dôsledku znamená nárok žalovaného voči žalobcovi na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100% trov konania, nakoľko však žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli, súd mu právo na ich náhradu nepriznal, o čom rozhodol vo výroku II. rozsudku.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca, ktorým sa domáhal jeho zmeny tak, že súd žalobe v celom rozsahu vyhovie, resp. jeho zrušenia a vrátenia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, a to z dôvodu, že súd prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V zmysle bodu 8. odôvodnenia napádaného rozsudku okresného súdu postupoval okresný súd v zmysle ustanovenia § 297 CSP, rozhodol bez nariadenia pojednávania a rozsudok verejne vyhlásil. Okresný súd v odôvodnení napádaného rozsudku vyhodnotil otázku ohľadom termínu konečnej splatnosti úveru ako spornú, pričom napriek tomu rozhodol meritórnym rozhodnutím bez nariadenia pojednávania. Pokiaľ okresný súd vzhliadol spornosť v skutkových tvrdeniach sporovej strany, mal obligatórne podľa § 297 a contrario nariadiť vo veci pojednávanie. Z dôvodu, že nebolo vo veci nariadené pojednávanie, žalobca nemal reálnu možnosť vyjadriť sa k otázke, ktorú súd vyhodnotil ako spornú. Žalobca nemal možnosť sa reálne dozvedieť, či nejakú otázku a v akom rozsahu okresný súd považoval za spornú, nakoľko žalobcu na žiadne doplnenie / vyjadrenie nevyzýval. V tejto súvislosti žalobca okrem gramatického výkladu znenia § 297 CSP poukazuje aj na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 12.02.2019, sp. zn. 24Co/153/2018, sp. zn. 24Co/124/2018 zo dňa 04.12.2018. V zmysle citovaného ustanovenia § 297 CSP ak súd nenariadil pojednávanie, znemožnil tým žalobcovi uskutočňovať svoje procesné práva (procesný útok), nakoľko žalobca mal za to, že skutkové tvrdenia sú nesporné v zmysle § 151 ods. 1 CSP. Podľa názoru žalobcu došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko okresný súd odňal možnosť žalobcovi konať pred súdom a tým mu znemožnil realizáciu tých práv (procesný útok), ktoré mu CSP poskytuje. Právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd predstavuje najmä právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, zákaz prekvapivých rozhodnutí ako aj zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu ako aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

5. V zmysle bodu 26. odôvodnenia okresný súd vzhliadol spotrebiteľský úver ako bezúročný a bez poplatkov, nakoľko predmetná Zmluva neobsahovala údaje podľa § 9 ods. 2 písm. f), k) a j) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov platného v čase podpisu zmluvy (ďalej aj „ZoSÚ“). Výklad jednotlivých ustanovení ZoSÚ okresným súdom považuje žalobca za rozporné s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako aj rozporné so Súdnym dvorom Európskej únie. Zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110). V zmysle výkladu Najvyššieho súdu k ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ uvedenom v uznesení NS SR zo dňa 22.02.2018 sp. zn. 3 Cdo 146/2017 nie je potrebné,

aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa ZoSÚ nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ uvádza pojmy ako „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Prihliadnúc k obsahu Zmluvy o pôžičke č. 20027356 zo dňa 17.12.2010 (ďalej aj „zmluva“) žalobca zastáva názor, že uvedená zmluva spĺňa všetky náležitosti uvádzané v ustanovení § 9 ods. 2 ZoSÚ. Spotrebiteľ (žalovaný) bol v zmysle požiadavky ZoSÚ zrozumiteľne informovaný o tom kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo zmluvy. Na nejednotnosť súdneho výkladu uvedeného ustanovenia reagoval aj zákonodarca, ktorý predmetné ustanovenie s účinnosťou od 01.05.2018 novelizoval, pričom výkladovo problematický pojem „splátka istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahradil pojmom „splátka“, na základe čoho už nie je možné dospieť k takému súdnemu výkladu, aký uviedol súd v napadnutom rozhodnutí. Vzhľadom k uvedenému má žalobca za to, že posudzovaná zmluva obsahovala všetky náležitosti vyžadované ZoSÚ a poskytnutý úver preto nie je možné posudzovať ako bezúročný a bez poplatkov. Vyššie uvedené sa v plnom rozsahu vzťahuje aj na otázku doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru - náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) Zákona), kde zákonodarca vyššie citovanou novelou zákona vypustil s účinnosťou od 01.05.2018 z citovaného ustanovenia požiadavku uvádzania „termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“, a to z rovnakých dôvodov, pre ktoré novelizoval ustanovenie § 9 ods. 2 písm. l) Zákona (členenie splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov). Pre úplnosť si však žalobca dovoľuje uviesť, že v zmysle dôkazu označeného ako „Platobná história“ je zrejmé, že žalovaný splácal úver vždy k 20. dňu kalendárneho mesiaca, pričom splácanie bolo na základe akcie 60 dní neplatíte posunuté o dva mesiace. Z uvedeného je potom nutné vyvodiť, že určený počet splátok (20) vrátane dátumu konečnej splatnosti 10/2012 bol určený správne a zmluvným stranám bol obsah zmluvy bez akýchkoľvek rozumných pochybností jasný a zrozumiteľný, spĺňajúci zákonom kladené podmienky. Súd prvej inštancie podľa názoru žalobcu vec nesprávne právne posúdil, ak uzavrel, že zmluva neobsahuje náležitosti podľa príslušných ustanovení ZoSÚ a predmetnú zmluvu nemožno považovať za bezúročnú a bez poplatkov. Podľa názoru žalobcu nie je splnená ani jedna z podmienok pre určenie úveru za bezúročný a bez poplatkov.

6. Žalovaný odvolanie nepodal, k odvolaniu žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie sa nevyjadril.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

8. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdenie otázky, či súd prvej inštancie postupoval správne, keď zamietol žalobu v celom rozsahu, pričom rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania, s odkazom na ustanovenie § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku rozhodol.

9. Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP). Pojmami procesný útok a procesná obrana (§ 149 CSP) zákonodarca zdôraznil kontradiktórnosť procesného postavenia strán v sporovom konaní. Ustanoveniami § 149 až § 154 CSP malo dôjsť k prehĺbeniu sporovosti konania, s cieľom prispieť k zefektívneniu, zrýchleniu a zhospodárneniu sporového konania. Porušenie povinnosti tvrdenia, zakotvanej v ustanovení § 150 CSP pre obidve

strany sporu sa považuje za procesnú pasivitu strany sporu, ktorá má za následok procesnú sankciu vo forme nespornosti nepopretých skutkových tvrdení protistrany (§ 151 ods. 1 CSP), alebo neúčinnosti nekvalifikovaného popretia skutkového tvrdenia protistrany (§ 151 ods. 2 CSP). Uvedeným spôsobom je potrebné postupovať aj v spotrebiteľských sporoch, pri ktorých sa nepoužijú ustanovenia o sudcovskej a zákonnej koncentrácii v zmysle § 296 CSP, t. j. § 153 a § 154 CSP (porov. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/405/2017). V zásade teda platí, že dokazovanie v sporovom konaní slúži na zistenie toho, čo strany tvrdili, pričom súd má možnosť materiálnej korekcie, a teda môže strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP). Tento materiálny korektív však nemôže nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť. Jeho účelom je len v rozumnej miere zmierniť prísne formálne dôsledky nesplnenia povinnosti tvrdiť (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016).

10. Z obsahu spisu je zrejmé, že tvrdenia žalobcu, čo do základu nároku a výšky žalovaný žiadnym spôsobom nepoprel (ostal pasívny), preto konštatovanie súdu prvej inštancie o nepreukázaní základu a výšky uplatňovaného nároku žalobcom nemalo oporu v zistenom skutkovom stave, založenom na základe prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany (§ 149 CSP). Ak súd prvej inštancie považoval za potrebné (pre svoje rozhodnutie) ďalšie skutkové tvrdenia, na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností, podľa § 150 ods. 2 CSP mohol o to strany, vrátane žalobcu, požiadať. Uvedeným spôsobom ale nepostupoval. Rovnako tak neodmietol žalobu z procesných dôvodov podľa § 129 ods. 3 CSP.

11. Ak potom tvrdený skutkový stav, žalovaným nepopretý, súd prvej inštancie neprevzal za základ rozhodnutia, mal nariadiť pojednávanie na prejednanie veci samej (§ 297 veta prvá CSP), na ktorom by určil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré sa považujú za nesporné, ktoré dôkazy súd vykoná a ktoré nevykoná, s uvedením predbežného právneho posúdenia veci (§ 181 ods. 2 CSP).

12. Z koncepcie ustanovenia § 297 písm. b) CSP (podľa ktorého nie je potrebné v spotrebiteľských veciach nariadovať pojednávanie, za predpokladu splnenia zákonom stanovených podmienok) vyplýva, že zákonodarca chcel zjednodušiť procesný postup súdu vo veciach, kedy skutkové tvrdenia strán sú nesporné, nie však v prípadoch, ak tvrdený skutkový stav (tvrdenia v žalobe) súd prvej inštancie považuje za nedostatočný. Obdobne ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že listinné dôkazy pripojené k žalobe nepreukazujú tvrdenia žalobkyne v žalobe (ktoré žalovaný nepoprel), bolo dôvodné nariadiť pojednávanie vo veci samej. Pritom zásadne platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce, sú záležitosťou žalovanej strany (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej len „NS SR“, sp. zn. 8Cdo 181/2016).

13. Konanie pred súdom má zabezpečiť pre strany konania spravodlivú ochranu ich práv a záujmov (tzv. fair process). Preto im musí byť vytvorená možnosť predvídať rozhodnutie súdu a tomu prispôbiť uplatňovanie (realizáciu) svojich procesných práv. Všeobecný súd je tak povinný na všetky procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky, alebo sa bráni ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 85/2015-17 z 12. februára 2015).

14. S poukazom na vyššie uvedené je dôvodné konštatovať, že súd prvej inštancie nepostupoval vyššie uvedeným spôsobom a neriadil sa ustanovením § 150 a § 151 CSP, v dôsledku čoho nepredvídateľný a prekvapivý postup súdu prvej inštancie bol v rozpore s právom sporovej strany na spravodlivý proces. Odvolacia námietka žalobcu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, bola preto dôvodná.

15. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým súd účastníkovi konania znemožní realizáciu tých práv, ktoré mu priznával procesný kódex za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada je významná najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi, a tým odňal účastníkovi jeho procesné práva. Medzi najzávažnejšie prípady odňatia možnosti konať pred

súdom možno zaradiť situácie, keď súd rozhodoval bez nariadenia pojednávania a neboli na to splnené podmienky (uznesenie NS SR, sp. zn. 4 Cdo 96/2010, zo dňa 20. mája 2010).

16. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu a v časti trov prvoinštančného konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie bolo znemožnené žalobkyni, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, odňatím možnosti žalobkyni konať pred súdom prvej inštancie (tento nedostatok nebolo možné napraviť v konaní pred odvolacím súdom). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní (porovnaj rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 78/05). Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k zrušeniu rozhodnutia, sa odvolací súd už ďalšími námietkami uvedenými v odvolaní nezaoberal z dôvodu nemožnosti zvrátenia nimi rozhodnutia odvolacieho súdu.

17. Odvolací súd však považuje za potrebné upriamiť pozornosť súdu prvej inštancie na vývin rozhodovacej praxe pri posudzovaní náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 ZoSÚ. Pokiaľ ide o náležitosť zmluvy podľa písm. k), v obdobnej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018 uvádza: „Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. V predmetnom konaní nebolo sporné, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má všeobecné náležitosti podľa Občianskeho zákonníka. Sporným nebolo ani to, že vymedzuje tiež celkovú výšku úroku, výšku mesačnej anuitnej splátky, počet splátok a termíny splátok. Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) (písm. l) od 01.04.2015 do 30.04.2018) zákona č. 129/2010 Z. z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Dovolací súd v súvislosti s tým poznamenáva, že aj v zmysle rozsudku zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky.

18. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje tiež na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k danej otázke, a to uznesenie sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v tomto rozhodnutí tiež venoval výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) (písm. l) od 01.04.2015 do 30.04.2018) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého je zrejmá možnosť a tým aj nutnosť eurokonformného výkladu daného ustanovenia s poukazom na článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. Z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018 vyplýva: „Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná)

pripadá na istinu, istinu, úverový úrok a iné platby“. Obdobne rozhodol Najvyšší súd SR aj vo veciach sp. zn. 3Cdo/56/2018 z 17.04.2018, sp. zn. 4Cdo/187/2017 z 23.04.2018.

19. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že absencia rozčlenenia splátky nezakladá dôvod na prijatie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Súd prvej inštancie musí venovať dostatočnú pozornosť pri skúmaní všetkých obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, prihliadnúc pritom na celkovú jasnosť a zrozumiteľnosť zmluvy. V prípade, že dospeje k záveru o absencii obsahových náležitostí zmluvy, musí tento svoj záver riadne odôvodniť, pričom nepostačuje len všeobecné konštatovanie, že nejaký údaj nie je uvedený zrozumiteľne. Zároveň musí žalobcovi poskytnúť procesný priestor na vyjadrenie sa k sporným náležitostiam zmluvy.

20. Povinnosťou súdu prvej inštancie, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, tak bude v ďalšom konaní postupovať v súlade s prejednávajúcou zásadou civilného sporového konania, v ktorom je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Skutkové tvrdenia žalujúcej strany sú prostriedkami procesného útoku a skutkové tvrdenia žalovanej strany sú prostriedkami procesnej obrany (§ 149 CSP). Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti, pričom z ustanovenia § 151 CSP vyplýva procesná sankcia za nesplnenie procesnej povinnosti (§ 151 CSP). Súd prvej inštancie na základe vyhodnotenia splnenia procesnej povinnosti strán konania, podľa § 150 a § 151 CSP posúdi spornosť skutkových tvrdení strán, s vyvodením dôsledkov nesplnenia procesnej povinnosti. Ak súd prvej inštancie dospeje k záveru o potrebe korekcie následku nesplnenia procesnej povinnosti, na prejednanie sporu nariadi pojednávanie (Civilný sporový poriadok upravuje civilný proces v materiálnom poňatí, teda v zmysle zásady spravodlivej a účinnej ochrany práv - čl. 2 CSP), s cieľom poskytnúť stranám sporu ochranu ich práv prostredníctvom ústneho a bezprostredného konania. Pri vykonávaní dokazovania bude súd prvej inštancie okrem prejednacej zásady a zásady kontradiktórnosti konania, aplikovať i zásadu predvídateľnosti postupu súdu, ako i prihliadať na špecifiká tzv. spotrebiteľských sporov ako sporov s ochranou slabšej strany (§ 290 CSP a nasl.).

21. Súd prvej inštancie pri písomnom vyhotovení rozhodnutia bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí podľa § 220 ods. 2 CSP, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania. Svoj právny záver zdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, musí dať odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

22. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

23. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).